

Yavaşlık isteyenlerin hikâyeleri

Çizimleri Galerî x-ist'te sergilenen Ceren Oykut'la sergisini ve konu ettiği değişim kavramını konuştuk. Oykut, 30 Mart'a kadar görülebilecek 'Hayal Meyal' sergisinde, zamanın daha az kıymetli olduğu bir mahalle düzenine ayak uydurmuş, daha yavaş bir hayat arayışında olan insanların hikâyelerini anlatıyor.

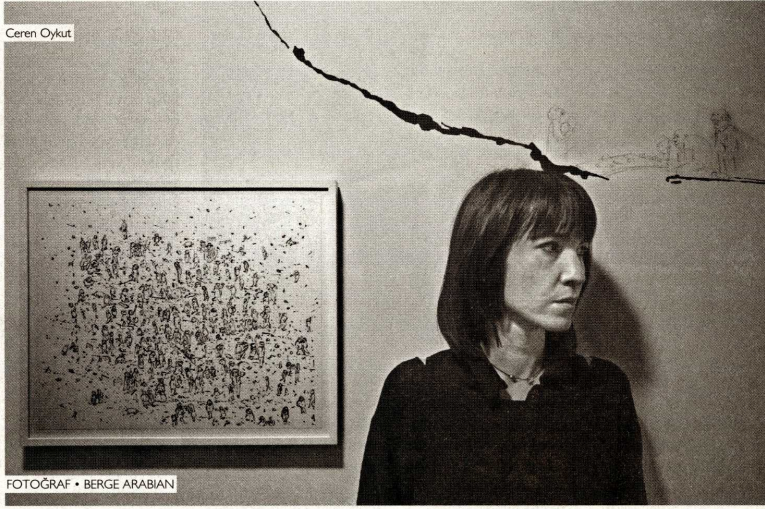
LORA BAYTAR 14'TE

'Kentlerin değişimi yaşamlarımızı etkiliyor'

LORA BAYTAR
lora@agos.com.tr

Kişisel sergilerinin yanı sıra, *Radikal Kitap*, *Bant dergisi* gibi çeşitli periyodik yayınlarda yayımlanan çizimlerinden tanıdığımız Ceren Oykut'un çalışmalarını 2 Mart'tan bu yana Galerix-ist'te sergileniyor. Oykut, 30 Mart'a kadar görülebilecek 'Hayal Meyal' sergisinde, çoğunluğu kâğıt üzerine mürekkep tekniğiyle hazırlanmış çizimlerine ve minik heykelleriyle, değişen kent hayatına, daha yavaş bir hayat arayışında olan insanların hikâyeleriyle cevap veriyor. Ceren Oykut'la serginin oluşum süreci ve konu ettiği değişimleri konuştuk.

FOTOĞRAF • BERGE ARABIAN

• **Değişen kentler sizin için neden önemli?**
Hepimizin hayatı sürekli değişiyor ve bunun etkilerini sürekli olarak üzerimizde hissediyoruz. Mesela belediye kaldırım taşlarını değiştirdiğinde bile sizin için sembolik önemi olan bir sürü şey değişmeye başlıyor. Ben de ömrüm boyunca çok taşınmış bir insanım, sık sık yurtdışına çıkıyorum. İstanbul'un neredeyse her semtini

de yaşadım; bu da bende şehre ilişkin bir bakış getirdi. Değişim acı veriyor aslında. Ayak uydurmak zorundasınız, ve bu garip bir şey. Bazı şeylerin korunması gerektiğini düşünüyorsunuz, çünkü her şehrin karakteri ve bir işleyişi var; bu işleyişlerin de üzerimizde bir etki bıraktığını düşünüyorum.

• **Sergi mekânı sadece mekân değil. Duvarları da tuval gibi kullanmışsınız. Dikenli telleri andıran çizimler dolaşırken tablolarınızın etrafında...**
Ben aslında duvarlarda da çiziyorum. Her zaman mekânlarda duvar çalışmaları yapmışımdır, hiçbir sergimde duvarları boş bırakmam. Tuval üzerine resim yapıyoro-

rum. Sanırım bu göçerlikle ilgili; kolay taşınabilir, az malzemeli üretimi seviyorum. Daha fazla hikâyeye anlatmak istememle de ilgisi var bunun; malzemeye değil de öyküleri anlatmaya odaklanmaktan hoşlanıyorum.

• **Ama bu çizimler tablolar gibi taşınıp saklanamayacak...**
Geleceğe ancak arşivlenirse kalabilecek, hatırlanabilecek bir şey bırakmak, mağara resimleriyle bağlantı kurmak istedim. O resimlerde bir gerçeklik, gerçekten hayatın içinde olan birinin bıraktığı izler vardır. Ben de bir mekânda oturup duvarlara çizdiğimde, benden başka bir yerde olmayan çizgilerle, gerçeklikle bağlantı kurduğumu düşünüyorum.

• **Tablolar yerleştikten sonra mı yapıyorsunuz duvar çizimlerini, yoksa çizimleri hikâyeyi belirliyor?**
Çizdiklerimi mekâna göre yapıyorum. Çizgi aslında birçok şeyi bir arada anlatıyor. Hem bir kedi gibi her yere çizgi çezeceğim, bu çizgi her tarafı dolaşacak ve böylece mekânı iyice anlayacağım, tanyacağım, hem de o çizgiler bir kompozisyon oluşturacak... Bir sürü şeyi barındırıyor bu çizgiler içerisinde. Ama en önemlisi, buradaki mekânla benim aramdaki diyalogun sınır çizgileri gibi. Aslında bu sergi bir geçiş sergisi benim için. Ucu açıkta kalmış bir sürü yol açtım kendime, bu sergiyle.

• **Bu sergiyi diğerlerinden farklı kılan nedir?**

Maymunlara benzeyen heykeller

Bireysel olarak bizleri anlatıyorlar. Bir araya gelip bağırarak da çağırarak da, çok cılız çıkan bir sesimiz, etkisiz bir halimiz var aslında. Ama bunun, olan bitene olumlu etkisi olduğuna inanmaya bile başladım. Tek tekken güçsüz olan figürler, bir aradıkten daha farklı, daha güçlü görünüyorlar. Daha da kalabalıklaşacak o figürler. Daha kalabalık bir kitleye yaratmak istiyorum. İlk figürleri bir üçlü olarak yapmıştım. Sonra "Ben üç maymun yapmak istemiyorum" dedim ve bunun yerine daha kalabalık, tepkisizliğini gösteren bir topluluk yaratmak istedim. Dünyanın nüfusuna oranlarsak, Japonya ve Hindistan'da çıkmış üç maymun efsanesini bu güne uyarlamak, biraz da figürleri kalabalıklaştırmaktan geçiyor diye düşündüm.

Konuya ele alış biçimim biraz farklıydı, daha sembolik hikâyelere yönelmeye başladım. Önceden gündelik hayatı daha çok öne çıkarırdım, şimdi gündelik hayatın sembol haline gelmiş imgelerinin çeşitli kompozisyonları üzerine çalışıyorum. İleride bu sergideki tek bir tema üzerinden daha fazla anlatı olabileceğini düşünüyorum. O anlamda da bir geçiş sergisi.

• **Bu sergide kendi yaşamışıklarınızın izleri de var mı?**

Çok fazla yolculuk etmediğim bir zamanda, İstanbul'da çıktığı bu sergi. Yurtdışına çok giderdim, bir sürü proje olurdu eskiden. Hep aynı yerde çalışınca, bir tür hışıpanede gibisiniz. Çok ağır bir süreçten geçiyorum. Zaten Türkiye'nin tarihi hep çok ağırdı; şimdi de başka bir manzara karşı karşıyayız. Yurtdışına çıkamayınca, buradaki toplumsal olayların

üzerindeki etkileri, gelecek korkuları saplantılı geçmiş durumları çalışmalarımı etkiledi. Bu sergide aslında 90'ların ortamını anlatan anılar da var, gelecekle ilgili kurgular da var, ama bu an, bugün yok. Yani "Geçmişte ne oldu da bugüne geldik?" ve "Şu anda olan şey bizi nasıl etkileyecek?" soruları üzerine birtakım kurgular var. Sergi, benim korkularımın çok bahsediyor aslında.

• **Çizimlerde tercihiniz hep siyah-beyaz mı oluyor?**

Siyah-beyaz inanılmaz bir skala benim için. Burada yillardır ilk kez yaptığım renkli bir iş var. Ama ben doğal malzemenin hoşlanıyorum. Siyah-beyaz, öyküye daha fazla odaklanmamı sağlıyor. Renkler gözle iletişime geçerken, öyküye odaklanmayı zorluyor. İnsanlar çok daha biçimsel algılayabiliyor yapıları. Bense içerideki meseleyi anlatmayı istiyorum.

